

love fra sidste Aar. Deres Provenu er opført til 8,105,300 Kr., og hvis ikke dette Beløb var kommet til at staa paa Budgettet — om det ogsaa kommer til at staa paa Regnskabet, vil Tiden vise, det stiller jeg mig meget tvivlende overfor —, saa vilde Underskuddet have været godt 19,7 Millioner, altsaa meget nær det samme som paa de to foregaaende Finanslove. Men det er altsaa takket være de Indtægtslove, som vi fik sidste Aar, og til en vis Grad ogsaa de foreslaaede Beparelser, for saa vidt de optræde paa Finansloven, nedbragt til 11,6 Millioner, og disse 11,6 Millioner, der opføres som Underskud paa Finansloven, er det altsaa, der skal dækkes dels ved de Beparelser, der skulle indvindes ved Husdyrlovens Revision og Beskæring af Tilskuddene til Kommunerne, dels og navnlig ved den nye Serie af Skattelove, og jeg regner hertil i denne Forbindelse ikke blot Formue- og Indtægtsskatten, Ølskatten, Brændevinsskatten og Cigarettskatten, men ogsaa den nye Postlov, som jo efter Regeringens egen Definition fra sidste Aar ikke maa opfattes som en almindelig Indtægtslov, men som en ren og skær Skattelov, efterdi Postvæsenet jo i Forvejen svarer mere end fuld Rente af sin Kapital. Ved Hjælp af disse Skattelove skal altsaa Underskuddet dækkes. Den højtærede Finansminister mente oven i Købet, at der herved ogsaa skulde blive fuld Dækning for de Udgifter, som komme til paa Tillægsbevillingsloven, saaledes at vi herved kunne naa til den virkelige Balance. Han regner, at denne Udgiftsforøgelse ud over det i Øjeblikket budgetterede vil løbe op til ca. 6¼ Million, som han mener at kunne finde Dækning for. Naar vi erindre de senere Aars kolossale Differencer mellem Budgetter og Regnskaber, saa forekommer det mig, at det mildest talt er en meget sangvinsk Antagelse, og det saa meget mere som i disse 6¼ Million skal indgaa hele Renten af den Del af Statgælden, der ikke i dette Øjeblik har fast Form. Renterne af Vekselgælden optræde jo ikke paa Finansloven, den anerkender ikke deres Eksistens; denne Gæld og de Renter, den kræver, er overhovedet Luft for den højtærede Finansminister, naar han sidder og udarbejder Finansloven. Men ikke desmindre kommer den til i høj Grad at gøre sig gældende og til at paaføre Statshusholdningen en betydelig Merudgift, og det, hvad enten denne Gæld bliver ved at løbe i Form af løse Laan af stadig voksende Dimensioner, eller den samles til det nye store faste Laan, om hvis Størrelse den højt-

ærede Finansminister stadig bevarer Tavshed, skønt det dog maatte synes at være af allerstørste Interesse at faa at vide, hvad han paa dette Tidspunkt mener om det forestaaende Laan. Hvis det Ordsprog: at Tale er Sølv og Tavshed Guld, holdt Stik, hvilken Guldgrube vilde saa ikke den højtærede Finansminister være, hvilket Ideal af en Finansminister! En Oplysning gav han imidlertid, nemlig at Renteudgiften vel vilde udgøre en 3, højt regnet 3¼ Million ud over det i Øjeblikket beregnede Beløb, saaledes at der af de 6¼ Mill. Kr. kun vilde blive 3—3¼ Million tilbage til Spillerum for Tillægsbevillingen. Det forekommer mig, at vi her ere nede paa et Lavmaal, hvor vi synes at være udenfor Grænsen for det sandsynlige. Jeg føler mig ingenlunde overbevist om, at vi herved virkelig ere paa den sikre Side, at der virkelig er tilvejebragt fuld Ligevægt mellem Indtægt og Udgift, selv om de nye Skattelove i finansiel Henseende holde, hvad de love, et Spørgsmaal, som jeg siden skal komme tilbage til.

Forholdet er altsaa det, at Befolkningen sidste Aar blev belastet med en Række Skatter af den mest udbytteriske Karakter, at man i Aar staar overfor en ny Række Skatter, der gennemgaaende ere af en fuldt saa udbytterisk Natur, at der endvidere paa Finansloven er slaet en Streg over en Mængde Bevillinger til samfundsnyttige kulturelle Formaal, altsammen for at stoppe det Hul i Finanshusholdningen, som Venstres Finanspolitik har fremkaldt, og at der end ikke derved er tilvejebragt nogen Art af Vished, knap nok nogen Sandsynlighed for, at dette virkelig vil slaa til, og at vi ikke om føje Tid skulle skride til en ny Aareladning af Befolkningen. Det er da ganske naturligt, at man ønsker at blive klar over, hvad det er, der har gjort alt dette nødvendigt. Befolkningen, som nu med store Ofre skal til at slæbe Staten ud af Uføret, har ogsaa et billigt Krav paa at faa klar Besked om, hvad det er, som har ført Staten ind i Uføret. Saa ofte det Spørgsmaal rejses: Hvad er da Aarsagen til Finansmisæren, er der et Ord, som høres baade fra det egentlige Højres og det saakaldte Venstres Side, nemlig Ordet: de sociale Udgifter. Og spørger man sig saa nærmere for, hvorledes det hænger sammen med disse sociale Udgifter, og hvordan de egentlig have virket, faar man den skønneste Bekræftelse paa gamle Goethes Ord: Eben wo Begriffe fehlen, da stellt ein Wort zur rechten Zeit sich ein. Disse sociale „Udgifter“, som